

Daan Viljoen Sun Karros, Namibia, 30.jul – 1. august 2014, 2.den

Rano som sa prebudil so slnieckom, ktore mi svietilo cez dvere rovno do poste. Vstal som do chladneho rana a vybral som sa na ranajky do restauracie. Dobre som sa najedol, co zrana nerobim casto. Ale cakala ma dnes strosku dlhsia vychadzka.

Zbalil som si par veci a vybral som sa na celodennu turu. Na ten dlhsi trail. Trasa zacala hned za restauraciou. Este obleceny v svetri som sa pustil do rezkej chodze, ale o par minut, ako slnko stupalo nahor, som sa zacal vyzliekat. Uz bolo teplo. A vzapätí som vyplasil rodinku prasiatok bradavicnatych, tatko, mamka a deticky. A nato sa predo mnou rozutekal huf surikat. Bezali ako o zivot, stratili sa skor ako som si pripravil fotoaparát. Zabral som do kamery len ich tiene na svahu. Zacinalo sa to dobre, dive zvierata su tu!

Znacenie trasy bolo opät velmi zaujimave a pre mna nezvycajne. Cervene znacky na kovovych tyciach.

Foto: Miestne turisticke znacenie

Spociatku bol chodnik uplne prazdny, nikde nikoho. Po chvilke som dosiel takemu malemu skalnatemu pahorku, vysiel som hore a rozhladol som sa do dialky. Predstavoval som si, aku kedysi pre milionmi rokov stal stary hominid a pozoroval okolitu krajinu. Co sa mu tak asi prehanalo hlavou okrem starosti o prezitie?

Urobil som si niekoľko fotiek, toto miesto sa mi pacilo.

Foto: Na pahorku

Potom som sa pobral dalej. Uz sa objavili dalsi turisti. Zda sa, ze je to celkom oblubena trasa. Chodnik sa klukatil krajinou, zacal stupat coraz vyssie az nakoniec som sa ocitol prakticky na hrebenu. Bol odtial dobry vyhlad na okolitu zvlnenu krajinu, riedko porastenu krikmi a stromami. Bola dost vyprahnuta, v tomto období tu toho vela nenaprši. Len sem-tam bolo vidno trosku viac zelene.

Foto: Vyhlady z hrebena do okolitej krajiny.

Z jedneho miesta na hrebenu bolo vidno dole rozlahlu cistinu, na ktorej sa paslo stado antilop (myslim, ze kudu). Bolo to dost daleko, ale pomocou zoomu som spravil nejake fotky. Kym som stal, dobehli ma dve turistky v strednych rokoch. Ked som videl, ze sa hrnu dalej, upozornil som ich na antilopy dole. Hned sa zastavili a vytiahli fotaky.

O kus dalej som natrafil na zdochlinu antilopy, ten zapach sa nedal obist. Zda sa, ze uhynute zvierata tu ponechavaju svojmu osudu, nech sa s nimi priroda vysporiada sama. Ked som sa k nej priblizil kvoli foteniu, vyrojil sa jej z utrob obrovsky mrak tucnych much. Hned som uhanal prec.

Foto: Antilopy v udoli

Foto: Tato antilopa to uz ma za sebou

Chodník zase zostúpil do údolia. Boli tam take uzke rokliny v ktorých bolo trosku viac vlhkosti a rastlo tam aj viac zelených drevín. Zaujali ma vtacie hniezda visiace jedno pri druhom z konárov veľkeho stromu. Z korún niektorých stromov sa ozývalo intenzívne bzucanie, zrejme to boli kolónie hmyzu, ktoré sa tam ukryvali.

Foto: Chodník zostupuje do roklin

Foto: Hniezdenie operencov na stromoch v údolí

V dalsej faze trailu sa chodnik zacal prudko splhat do vysky. Objavila sa tabula signalizujuca pritomnost nedalekej restauracie. S potesenim som slapal do kopca s vidinou prijemneho osviezenia. Stupanie sa koncilo na pomerne rozsiahlej plosine poznamenanej stavebnou cinnostou. Bol odtial krasny vyhlad na krajinu dole, v dialke sa dal rozoznat aj Windhoek. Bola tam aj ta restauracia, ale zial opustena a ciastocne spustnuta.

Po chvíli som zistil, že toto miesto je vlastne širokou hradzou uzatvarajucou vodnu nadrz, ktora sa tiahla dalej udolim. Vyliezol som na skalu nad priehradou a vďaka panoramatickemu vyhladu som si uvedomil, že druhy koniec vodnej nadrze siaha az k hraniciam kempu Daan Viljoen. Dokonca som videl cast tabora s chatkami. Takze som sa vlastne dostal prakticky na koniec trasy, hoci bolo len nieco malo popoludni. Kruh sa uzatvaral.

Foto: Vyhlady zo skaly nad priehradou

Priamo pod skalou, na ktorej som odpocival, sa nachádzal priehradny mur s vypustou. Bolo to hlboké a strmé miesto, priam ako priepasť. Sadol som si na okraj skaly pozoroval som okolie. Tá priehrada mi pripadala v tej divocine trosku nepatricne, ale je jasné, že potreba vody je tu prvorada. Ale zato vodná plocha a jej okolie priťahovala množstvo zvierat. Pozoroval som vodné vtáky na hladine a tiež antilopy prichádzajúce sa napit.

Foto: A este viac vyhladov zo skaly nad priehradou

Keď som sa dost vynadival a pokochal vyhladmi, vydal som sa na zaver cesty. Zliezol som dole k hradzi az k vode. Od priehrady popri vodnej ploche viedla asfaltka, po ktorej som pohodlne dokractal az do tabora. Cesta ustila na navyssom mieste kempu, kde bolo cosi ako konferencna budova. Odtial sa siril aj mobilny a wifi signal do okolia.

Cez tabor som zamieril pomedzi chatky rovno k restauracii. Mal som totiz silne „pivociary“, ako zvykol hovorievat moj stary nebohy kamarat Miso. Do bazena som si trufol len po kolena, ladova voda viac nepustila. Tak som si dal chladnu sprchu, vyborne som sa osviezil. A potom pri flasi mojho oblubeneho miestneho piva „Windhoek Draught“ som posedel a relaxoval. Este som stihol vysvetlit miestnej obsluhu, ze je mam rad na pive ciapocku peny, preto si ho budem nalievat sam. Oni totiz nalievaju pivo z flase do pohara tak, aby na nom nebola ziadna pena. Je to tu taky zvyk. Tak som ich poucova o tom, ako sa spravne capuje pivo v nasich koncinach, ze dobra pena na kvalitnom pive je taka husta, ze udrzi aj pomerne velku mincu (nieco ako pivarska latina o pätkorunacke na pene praveho plzenskeho:-). Neveriacky na mna hladeli a siroko sa usmievali.

Foto: Pivo „Windhoek Draught“ s vyhladom na bazen

Nakoniec ma ta casnicka necakane prekvapila. Velmi ju zaujal moj biely iPhone a rovno sa ma spytala, ci by som jej ho mohol venovat. To ma tak zaskocilo, ze som chvilku hladal vhodne slova ako to odmietnut. Uz odo mna pytali vselico, ale telefon, ktory prave pouzivam, to este nie. Ale vsimol som si, ze vo vsetkych africkych krajinach obycajni ludia maju pomerne zastarane mobily a velmi tuzia po modernych smartfonom. V Nigerii ma sofer poprosil, ci by som mu nabuduce nedoniesol zanovny smartfon, tak do 50 USD. V Afrike su udajne velmi drahe.

Ako som zistil, ludia pracujuci v Daan Viljoen byvaju v okolitych dedinach a sem prichadzaju za pracou, tak ako aj moja casnicka. Hlavny naval maju cez vikendy, vtedy sem prichadza vela navstevnikov.

Foto: Moja casnicka prinasa moje pivo

Po ploche tabora sa potulovalo množstvo zvierat. Prasiatka, pstrosy a hlavne paviany. Niekoľko mladých pavianov sa prechádzalo okolo bazena, len niekoľko metrov odo mňa. Prehrabávali sa v trave, snorili po okolí, hľadali zvyšky jedla.

Foto: Klasický obrazok: svina bradavicnatá v kempe

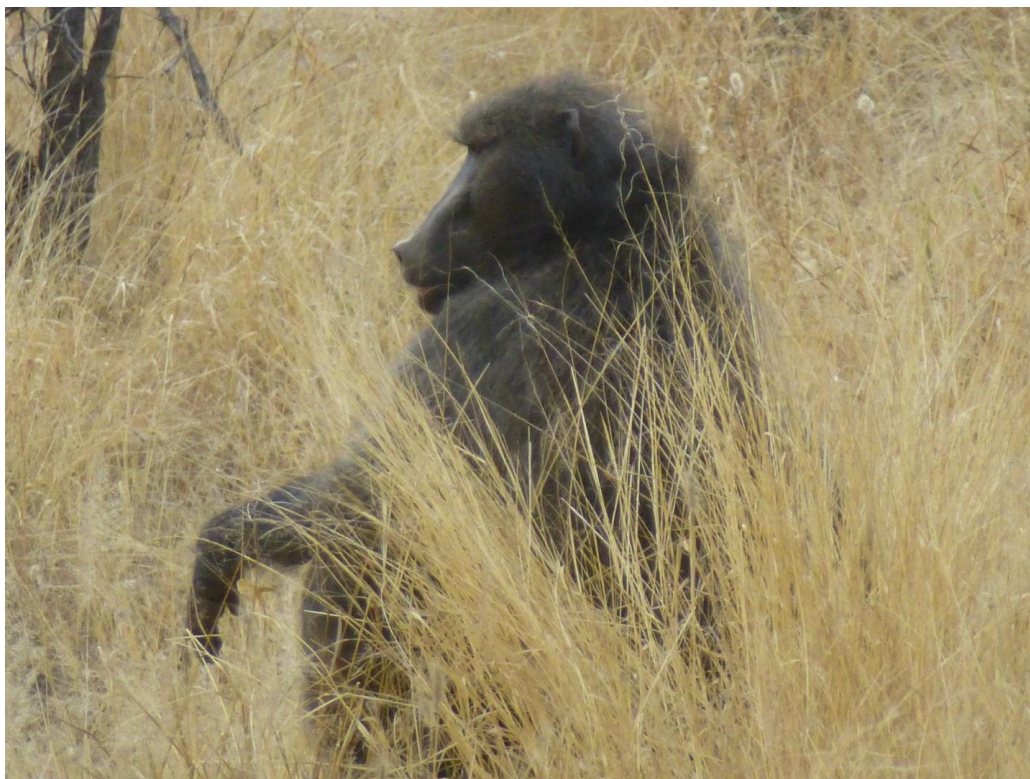

Foto: Vodca tlupy

Nedaleko na svahu sa potulovala skupina pavianov a hore nad nimi sedel tento urasteny alfa samec. Dohliadal na svoju tlupu a pozorne sa dival dole. Snazil som sa k nemu priblizit co najblizsie, aby som urobil dobru fotku. Ani sa nepohol, ani neotocil hlavu, ale vycitil som, ze vie o mojej pritomnosti. Ked som uz bol dost blizko neho, len sa zdvihol a pomaly odkracal dole svahom, zmizol v trave. Za cely ten cas sa na mna ani len nepozrel.

Vratil som sa do chatky, pri zapade slnka som si sadol na verandu a pozoroval som paviany odchadzajuce z tabora von do divociny. Pozeral som si maily a par desiatok metrov odo mna promenadovali paviany. Doteraz som este nikdy nepracoval v spolocnosti divych opic.

Na veceru som znova zasiel do restauracie. Zase perfekna obsluha, vynikajuce jedlo aj vino a prakticky prazdna restauracia. Vyborny zaver aktivneho dna!

© Text: Róbert Nádaskay, Foto: Róbert Nádaskay

www.thk.sk, 2014